

Sygn. akt II Ka 867/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Karłowicz
Protokolant:	st. sekr. sąd. Paulina Jarczak

przy udziale Prokuratora Arkadiusza Szewczaka

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2022 r.

sprawy **A. K.** oskarżonej z art.286 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 23 lipca 2021 r. sygn. akt II K 811/20

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa 180 złotych tytułem częściowej opłaty, zwalniając ją od uiszczenia opłaty w pozostałym zakresie oraz zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa 20 złotych wydatków za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 867/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z 23 lipca 2021 r. sygn. akt II K 811/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie:</p> <p>1. art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonej polegającej na bezpodstawnym uznaniu, że wyjaśnieniom tym nie można przyznać waloru wiarygodności, podczas gdy prawidłowa analiza i ocena tego dowodu powinna prowadzić do wniosku że wyjaśnienia oskarżonej były spójne, konsekwentne i wiarygodne, a zwłaszcza w zakresie niedokonania zapłaty ceny sprzedaży przez pokrzywdzonych, wypełnienia części formularza umowy - in blanco, dokonywania uzupełnień niektórych danych bez obecności oskarżonej przez osobę trzecią (m.in. ceny sprzedaży), które zostały potwierdzone innymi uznanymi za wiarygodne dowodami, w tym dokumentem umowy sprzedaży samochodu oraz dowodem z dokumentu zapisu konwersacji w komunikatorze M.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

między świadkiem O. H. (żoną pokrzywdzonego P. H.), a świadkiem K. D. (siostrą oskarżonej),

2. art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z zeznań świadków K. D. i M. C. (1) poprzez uznanie, iż nie można na ich podstawie poczynić ustaleń faktycznych, albowiem świadkowie - siostra i syn - mogą celowo chcieć uwiarygodnić wersję oskarżonej, w sytuacji, gdy zeznania świadków są spójne wzajemnie niesprzeczne, potwierdzone w częściowo innymi dowodami, w tym z dokumentów - korespondencja świadka K. D. z O. H.

za pośrednictwem komunikatora M. oraz zeznaniami P. M.,

3. art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań pokrzywdzonych M. A. (1) (brata O. H.), P. H. oraz świadka O. H. polegającej na bezpodstawnym uznaniu, że zeznania tych świadków są wewnątrznie spójne, wzajemnie się uzupełniające i konsekwentne, a co tym idzie są wiarygodne, podczas gdy prawidłowa analiza i ocena tych dowodów powinna prowadzić do wniosku, że zeznania te nie są wewnątrznie spójne, wzajemnie się uzupełniające i konsekwentne, a nadto sprzeczne z innymi dowodami uznanymi przez sąd za wiarygodne, a to zeznaniami świadka P. M., czy dowodem z dokumentów - wydruku korespondencji M. prowadzonej przez świadka O. H. z siostrą oskarżonej świadkiem K. D.,

4. art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej, sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego oceny zeznań świadka J. K. polegającej na bezpodstawnym uznaniu,

że zeznania tego świadka są wiarygodne, podczas gdy prawidłowa analiza i ocena tego dowodu powinna prowadzić do wniosku,

że zeznania te nie są wiarygodne, albowiem świadek w sprawie ma wiedzę tylko pośrednią, której źródłem są pokrzywdzeni, nie była obecna w czasie zawierania umowy i wykonania umowy sprzedaży samochodu B., przekazywania ceny zapłaty przez pokrzywdzonych, a nadto jest w bliskich relacjach osobistych z pokrzywdzonymi,

5. art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z zeznań świadka P. M. (świadek zgłoszony przez oskarżycieli posiłkowych), poprzez wyciągnięcie błędnych wniosków, iż świadek potwierdził wersję zdarzeń prezentowaną przez pokrzywdzonych, podczas gdy prawidłowa analiza i ocena tego dowodu powinna prowadzić do wniosku, iż świadek potwierdził fikcyjność umowy sprzedaży samochodu B., a przez to niedokonanie przez pokrzywdzonych zapłaty ceny sprzedaży, albowiem świadek na rozprawie zeznał cyt. „Pan M. (A.) pożyczył (oskarżonej) pieniądze w zastaw za samochód i oskarżona uciekła nie oddając pieniędzy...”. „M. wziął w zastaw samochód”, a co za tym idzie świadek potwierdził częściowo wersję zdarzeń prezentowaną przez oskarżoną w tym zakresie,

6. art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów z dokumentów - wydruku korespondencji M. prowadzonej przez świadka O. H. z siostrą oskarżonej świadkiem K. D. polegające na bezpodstawnym

uznaniu, iż na podstawie tych dowodów nie można ani pośrednio, ani bezpośrednio dokonać ustaleń faktycznych ani też weryfikować dowodów osobowych, podczas gdy prawidłowa analiza i ocena tego dowodu powinna prowadzić do wniosku, iż przedmiotowe dowody potwierdzają wyjaśnienia składane przez oskarżoną w toku postępowania w zakresie okoliczności zawarcia umowy sprzedaży samochodu B., w tym wypełnienie niektórych rubryk formularza umowy bez jej wiedzy, a nadto niedokonania zapłaty ceny sprzedaży;

W konsekwencji obrazy powyższych przepisów postępowania zarzucam:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku polegający na bezpodstawnym uznaniu, że oskarżona A. K. w dniu 8 marca 2019 r. w S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia pieniędzmi w kwocie 45.000 zł. M. A. (1) i P. H. w ten sposób, że w dniu 8 marca 2019 r. zawarła z w/w umowę sprzedaży pojazdu marki B. za kwotę 45.000 zł., który to pojazd pokrzywdzeni kupili na współwłasność, z zamiarem niewydania pojazdu nabywcom, przyjęła od pokrzywdzonych kwotę 45.000 zł. tytułem zapłaty za pojazd, co finalnie skutkowało błędnym uznaniem oskarżonej winną czynu opisanego w art 286 § 1 kk.

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Zarzuty obrońcy okazały się niezasadne.

Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowej oceny całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, szczególnie uzasadnił jakie dowody i w jakim zakresie obdarzył walorem wiarygodności, a jakie uznał za niewiarygodne. Zarzuty podniesione przez obrońcę stanowią polemikę z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez Sąd pierwszej instancji, stanowią ich wybiórczą ocenę korzystną dla oskarżonej, pomijając okoliczności niekorzystne, które zaważyły na prawidłowym przyjęciu, że oskarżona swoim zachowaniem wyczerpała znamiona zarzucanego jej czynu z art. 286 § 1 kk.

Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną reguły z art. 7 kpk, jeżeli jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego oraz jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku. O dowolności ustaleń nie świadczy natomiast sytuacja, gdy w obszarze jednego dowodu sąd uzna za niewiarygodną określoną część depozycji źródła dowodowego, zaś w innej części obdarzy je wiarą, zwłaszcza, że przepisy postępowania karnego nie przyznają prymatu relacjom złożonym przed sądem nad tymi złożonymi na wcześniejszym

etapie postępowania. Istotne jest to, by przeprowadzona przez sąd meriti ocena pozostawała w zgodzie z regułami poprawnej oceny dowodów (wyrok SA w Katowicach z dnia 10 listopada 2016 r., II AKa 420/16).

W związku z tym nie można jak czyni to obrońca oskarżonej przyjąć, że dokonana przez Sąd pierwszej instancji ocena zeznań świadków K. D., M. C. (2), O. H., P. H. M. A. (2), J. K. i P. M. jest nieprawidłowa. Sąd pierwszej instancji prawidłowo ocenił zeznania świadków zestawiając je z depozycjami pozostałych w sprawie świadków. Należy zauważyć, iż bezpośrednimi świadkami zdarzenia byli pokrzywdzeni- M. A. (1) oraz P. C., O. H. oraz oskarżona, która podała alternatywną wersję wydarzeń. Przy czym J. K. nie była obecna przy zawarciu sprzedaży umowy pojazdu marki B., ale słyszał o zawarciu takiej umowy i widziała oskarżoną tuż po transakcji, która nie zachowywała się jak osoba „zmuszona” do zawarcia umowy. Pozostali świadkowie znali okoliczności sprawy „ze słyszenia” bądź od oskarżonej bądź pokrzywdzonych. Ocena zeznań świadków K. D. oraz M. C. (1) dokonana przez Sąd pierwszej instancji jest prawidłowa. Świadkowie Ci nie byli bezpośrednimi świadkami zdarzenia, znali zdarzenie jedynie z opisu relacji przez oskarżoną, która niewątpliwie przedstawiła w toku postępowania odmienną wersję, nie korespondującą z pozostałym w sprawie materiałem dowodowym. Zeznania świadka K. D. związane ze złożeniem zeznań pod przymusem są niewiarygodne w sytuacji, gdy świadek podpisała protokół z

przesłuchania pod własnoręczną adnotacją „treść zgodna z tym co powiedziałam”. W związku z tym akceptowała treść spisanych przez funkcjonariusza Policji zeznań (k. 20-21). Należy podkreślić, że świadka w pierwszych zeznaniach mówiła, że słyszała od siostry o zawarciu pod przymusem umowy sprzedaży pojazdu (k.21), a w toku postępowania sądowego mówiła o zawarciu dwóch umów, w tym również umowy pożyczki. O wartości dowodu nie przesądza pochodzenie od osoby o bliższym lub dalszym stopniu pokrewieństwa, sympatie czy też antypatie między świadkami, lecz treść poszczególnych dowodów, tj. treść zeznań - tak w aspekcie ich wewnętrznej spójności, jak i w konfrontacji z treścią innych dowodów. Żaden przeprowadzony w sprawie dowód nie może być oceniany w oderwaniu od wymowy wszystkich pozostałych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11 marca 2015 r. sygn. II AKa 47/15). Zeznania świadka K. D. zmierzały do potwierdzenia nieudolnej linii obrony przyjętej przez oskarżoną,

Świadek P. M. zeznał w sposób bardzo ogólny jedynie o wzajemnych rozliczeniach na tle finansowym pomiędzy pokrzywdzonymi a oskarżoną, natomiast nie wiedział kiedy i w jakiej wysokości pokrzywdzeni pożyczili pieniądze oskarżonej oraz okoliczności związanych z zawarciem umowy sprzedaży samochodu B..

Brak także podstaw do przyznania wiarygodności w zakresie wyjaśnień złożonych przez oskarżoną związanych z wypełnieniem umowy in blanco, a także jej podpisania

pod przymusem, stosowaniem przemocy, gróźb, szantażu wobec niej, ponieważ A. K.:

- nie zgłosiła faktu zawarcia umowy pojazdu pod przymusem organom ścigania (tuż po zawarciu umowy, ale również do dnia przesłuchania 7 maja 2021 roku),

ani nie potrafiła racjonalnie wyjaśnić dlaczego tego nie uczyniła (obawa o własne bezpieczeństwo nie stanowi takiej podstawy, a wręcz przeciwnie powoduje, że potencjalny sprawca czując się bezkarnie może podejmować kolejne negatywne czynności wobec swojej „ofiary”), a więc brak podstaw do uznania, że zawarta umowa była nieważna, gdyż zawarta pod przymusem,

- pokrzywdzeni pozostawili do dyspozycji oskarżonej dokumenty pojazdu w celu dalszego używania przez umówiony czas do chwili wydania im pojazdu, natomiast oskarżona nie potrafiła wyjaśnić okoliczności posiadania dokumentów pojazdu,

- po sporządzeniu umowy rzekomo pod „przymusem i stosowaniem siły fizycznej” następnego dnia oskarżona uczestniczyła w uroczystości rodzinnej u pokrzywdzonych (k. 149v);

- miesiąc po zawarciu umowy z pokrzywdzonymi oskarżona sprzedała pojazd, rzekomo z uwagi na znaczne uszkodzenia powstałe na parkingu w S. (k.149), co nie zostało odnotowane w żaden sposób ani na umowie sprzedaży z dnia 8 kwietnia 2021 r., ani potwierdzone przez nabywcę pojazdu świadka T. Z. (k. 38v, 39),

- wyjaśnienia oskarżonej nie pokrywają się z zeznaniami świadków, za wyjątkiem zeznań M. C. (1) i K. D., które nie zostały obdarzone walorem wiarygodności.

Przechodząc do oceny korespondencji komunikatora M. znajdującej się w aktach sprawy pomiędzy O. H., a K. D. z której niewątpliwie wynika,

iż oskarżona była zadłużona u pokrzywdzonych – kwota zadłużenia wobec pokrzywdzonych to 100.000 zł. Okoliczność zamiaru zbycia pojazdu przez pokrzywdzonych w celu odzyskania pieniędzy zdaniem Sądu Okręgowego nie ma znaczenia przy rozpoznaniu niniejszej sprawy i prawidłowej oceny przez Sąd Rejonowy wypełnienia przez oskarżoną znamion czynu z art. 286 § 1 kk. Należy zauważyć, iż obrońca dokonuje także wybiórczej i tendencyjnej oceny wiadomości z komunikatora M., której Sąd Okręgowy nie podziela, zwłaszcza gdy posługując się komunikatorami przesyłane wiadomości są spontaniczne, ograniczone są do minimum, bez zachowania np. zasad interpunkcji co jest faktem powszechnie znanym. Ponadto pokrzywdzony M. A. (1) chciał użyć oskarżonej pojazd marki S. „żeby jej bez auta nie zostawiać” (k. 156). Trudno przyjąć, że tak postępuje osoba, która przemocą miała spowodować podpisanie przez oskarżoną umowy sprzedaży. Pokrzywdzeni nie negowali, że chcą sprzedać zakupiony od oskarżonej pojazd, aby odzyskać część pieniędzy. Drugi z cytowanych zapisów może wskazywać, że oskarżona nie chce oddać swojego długu, a nie samochodu (k.12 apelacji).

Natomiast postępowanie oskarżonej w niniejszej sprawie cechowało odkładanie w czasie

nie tylko wydania przedmiotowego pojazdu, ale także rozliczenia się w związku

z przeprowadzonymi inwestycjami.

Pomimo, iż kwestie związane z wzajemnymi rozliczeniami w zakresie poczynionych inwestycji nie są przedmiotem niniejszego postępowania tym

nie mniej obrazują podejście oskarżonej do dotrzymywania zawieranych umów. Oskarżona wielokrotnie przekładała zwrot pieniędzy podając coraz to nowe powody- finalnie kradzieży konta elektronicznego, a tym samym zapisanej w postaci elektronicznej waluty. Takie samo postępowanie miało miejsce w zakresie wywiązania się z umowy sprzedaży pojazdu marki B. zawartej w dniu 8 marca 2019 r. pomiędzy oskarżoną a pokrzywdzonymi.

Oskarżona kilkakrotnie przekładała umówiony termin wydania pojazdu, finalnie opuszczając miejsce pobytu.

Z akt sprawy w szczególności zeznań świadków nie wynika, aby oskarżona wbrew

jej twierdzeniom zawarła przedmiotową umowę pod przymusem. Okoliczność, spisania umowy sprzedaży pojazdu marki B. dwoma czy jak twierdzi obrońca oskarżonej trzema charakterami pisma w ocenie Sadu Okręgowego nie ma znaczenia zwłaszcza gdy świadek P. H. oraz O. H. zeznali, iż umowa była wypełniana zarówno przez oskarżoną jak i O. H.. Oskarżona nie kwestionowała podpisu pod zawartą umową, potwierdziła także własnoręczne wpisanie swoich danych oraz oznaczenie sprzedawanego pojazdu.

Jednocześnie podnoszone szeroko przez skarżącego okoliczności zawarcia umów pożyczki będą podlegać ocenie w postępowaniu cywilnym. Analiza umowy sprzedaży, wbrew twierdzeniom skarżącego nie wskazuje, że M. A. (1) był współwłaścicielem sprzedawanego auta, ale współwłaścicielem kupowanego auta.

W wyroku z dnia 18 stycznia 2017 r. o sygn. II AKa 256/16 Sąd Apelacyjny w Łodzi wyraził pogląd w pełni akceptowany przez Sąd Okręgowy w Siedlcach zgodnie z którym podstawowym kryterium rozgraniczenia czynu przestępnego z art. 286§1 kk. od jedynie niewywiązania się z zobowiązania o charakterze cywilno- prawnym jest istnienie w chwili zawierania umowy wymaganego przez przepis karny zamiaru bezpośredniego o stosownym zabarwieniu. Oszustwo w rozumieniu wskazanego przepisu może być bowiem występkiem popełnionym tylko umyślnie, z zamiarem bezpośrednim, kierunkowym, obejmującym cel i sposób działania. Nie każda zatem nierzetelna realizacja umowy cywilno- prawnej może stanowić przestępstwo stypizowane w art. 286§1 kk. Procesowej weryfikacji wymaga w szczególności ustalenie, czy niemożność zapłaty wynikała z powodów obiektywnych, w tym takich przesłanek, jak choćby brak zapłaty określonych kwot pieniężnych na rzecz oskarżonego przez inne podmioty gospodarcze, z którymi łączyły go stosunki majątkowe.

W niniejszym stanie faktycznym nie powinno budzić wątpliwości, iż oskarżona od początku nie miała

zamiaru wydać pojazd kupującym tj. M. A. (1) oraz P. H.. O ile początkowo strony umowy się na wydanie pojazdu na następny dzień to następnie oskarżona podając kolejne powody braku możliwości wydania przedmiotowego pojazdu, finalnie nie wydała go, zmieniła miejsce pobytu, aby miesiąc później sprzedać innemu nabywcy. Sprzedaż miała miejsce 10 kwietnia 2019 roku, a oskarżona jeszcze 14 kwietnia 2019 roku w rozmowie telefonicznej prosiła M. A. (1) o przesunięcie terminu wydania pojazdu.

Niezasadność zarzutów związanych ze sferą oceny zgromadzonego materiału dowodowego skutkowałą również niezasadnością błędów w ustaleniach faktycznych, który ma charakter wtórny sprowadzające się w istocie do zanegowania sprawstwa oskarżonej. Jeśli sąd meriti nie naruszył żadnego z przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów, to brak jest podstaw do kwestionowania ustaleń faktycznych (wyrok SA w Warszawie z dnia 30 lipca 2015 r.,

II AKa 171/15). Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie są pozbawione jakiegokolwiek błędów, trafne, prawidłowe oraz mające pełne, mocne oraz logiczne oparcie w wiarygodnym materiale dowodowym, a zatem nie mogą być uznane za błędne. Analiza całości zebranego w sprawie materiału dowodowego, pozwala na stwierdzenie, iż oskarżona swoim zachowaniem wyczerpała znamiona przypisanego jej czynu z art. 286 § 1 kk.

We wniesionej apelacji skarżący nie zarzucił pierwszoinstancyjnemu

<p>rozstrzygnięciu o karze rażącej niewspółmierności. Przy jednoczesnym braku przesłanek z art. 440 kpk, Sąd Okręgowy nie miał podstaw, by na skutek tak sformułowanego środka odwoławczego odnieść się do rodzaju i wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonej w zaskarżonym wyroku (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 stycznia 2018 r., sygn. II AKa 275/17, Legalis Numer 1728581). Należy podkreślić, że orzeczone wobec oskarżonej kary są adekwatne do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, uwzględniają okoliczności łagodzące i obciążające i spełniają dyrektywy społecznego oddziaływania kary.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Obrońca oskarżonej wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej A. K. od popełnienia zarzucanego jej czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Siedlcach.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Niezasadność zarzutów skutkowałą niezasadnością wniosku.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>

Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z 23 lipca 2021 r. sygn. akt II K 811/20 utrzymany w całości.	
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy	
Wobec nieuwzględnienia zarzutów wyrok został utrzymany w mocy.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwiężle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----

Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----

6. <i>Koszty Procesu</i>	
--------------------------	--

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Na podstawie art. 636§1 kpk w zw. z art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 zł tytułem częściowej opłaty, zwalniając ją od uiszczenia opłaty w pozostałym zakresie oraz kwotę 20 zł wydatków za postępowanie odwoławcze.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z 23 lipca 2021 r. sygn. akt II K 811/20
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości
# w części	# co do winy
#	co do kary

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana